

Melek Kılıç
Adsız Pencereleer

Şiir

KİTAP CUMHURİYETİ

MELEK KILIÇ

Adsız Pencereleer

Şiir

KİTAP CUMHURİYETİ

Kitaplar özgürlük ister!

Ekim 2020

Kitap Cumhuriyeti

kitapcumhuriyeti@edebiyathaber.net

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yazılı izin olmaksızın edebiyathaber.net haricindeki bir internet sitesinde yayınlanamaz ve basılı hale getirilemez. Ticari mal değildir; satılamaz.

Yayın Yönetmeni: Emrah Polat

Editör: Ömer Turan

Kapak Resmi: Alain Darré

Kapak Tasarım: Deniz Karagül

Kapak Uygulama ve İç Tasarım: Ayşegül Kopdagel

Melek Kılıç 1976'da
Erzurum'da doğdu. Atatürk Üniversitesi Fen Edebiyat
Fakültesi Felsefe bölümünden mezun oldu.
1998'den beri Yalova'da
Felsefe öğretmenliği yapmaktadır.

Yazdığım her şiir bir insana ait.
Çoğunu tanımam,
Adlarını bilmem,
Ama bildiğim bir şey var o da her insan bir ipucudur hayatı
anlamamıza.
Birkaç ipucu yakalamışımdır belki ben de...
Gördüklerimde,
Duyduklarımda,
Kendimde...

Ebru'ya

Hayatın kendisi şüpheci
Yoksa ben her şeyden çok emindim.

Artık anlıyorum.

Artık bir yüz çizmiyorum yalnızlığın kibrine

Ya da kelimelerle boğulmuş bir anlamın peşine de düşmüyorum.

Kim kime benziyor oyunundan sıkıldı gözlerim artık görmüyor.

Tanıdık bir sesin içinden de kendimi aramayı bıraktım,

Özgür artık kendinde

Duvarlarımın arkasında ne olduğu umurumda değil

Pusulası bozulmuş bilinçaltı kaprisinden de kaybolmuyorum.

Gördüklerim hepsi benden ibaret

Yirmi beş başım var
Tek bir gövdede
Ve her bir başın
İki gözü
Ve her birinin gördüğü başka
Ve her biri gördüğünün hevesinde
Ve gövdem durduğu yerde

Yirmi beş adım var
Payıma düşen
Yirmi beş kez kılıktan kılığa girdiğim
Yirmi beşi de hayatın içinde
Yirmi beş kez düşündüğüm
Yirmi beş bölünmüşlüğü var
Yirmi beşinin de birbirini çürüttüğü

Her odayı farklı renge boyadım
Ne fark eder
Her odayı aynı renkle dolaştım

hani şöyle denizi gören bir yer olsa
ya da
denizi görenin gözünde
bir dağ yamacı bulunsa
ya da
şöyle denizi seyreden
yamaç başı olsam

sen dediysen her şey mümkün
bir şey dediysen ki
çok az dersin mümkün olanı
sen dediysen
mümkün olmayanda
susarsın
durdurmazsın serüvenciği
sen susuyorsan
bilirim ki
susmalıyım...

adını koymaya kıyamadığım bir şeye dönüştün sen
koysaydım
anlayamazdım
anlatamazdım
sınırları çizilmiş bir şehre dönerdin sen
yabancı kalırdım sende
ete kemiğe dönüşürdün
özgürlüğünü yitirirdin bende

İnsanların acemi yönlerini seviyorum
Ustalaşan yanları hilelerle dolu...

Çok azar işitmişimdir annemden.
Salyangozları toplayıp eve getirişimden.

Arkalarında bıraktığı iz
Çocukluğumun ütopyasıydı.
Ölümsüzlük arzusu
Şimdi onlarda gördüğüm.

Bir yerlerde duymuştum
Kendi yaralarını kendilerinin kapattığını
Mutluluk tarifim onlardan kalmadır.

Çok azar işitmişimdir annemden
Saatlerce onları izlemekten
Sabırlı olmayı öğrenmişim,
Hiç kızmamıştım bu yüzden anneme.

Nasıl söyleyebilirim
acı çekenin karşısında
iyi ki yerinde değilim sevinciyle
utanarak üzüldüğümü.

Oturdum bir adamın yanına
Boş bir bankın zenginliğinden yoksun,
Üstü başı yırtık, kokusu pis,
Yüzü üstünden de yama
İçimden dedim:
“Ne yaşamıştır bu haliyle.”
Oysa adam,
Bakmadı yüzüme
Ne de giydiklerime.
Baktım adama, utandım.
Bende göremediğimi
Onda anladım.
Ben yokluğumla,
O yoksulluğuyla
Oturmuştuk yan yana

en çok korktuğum insanlar korkak insanlardır,
cesareti hep başkalarından alırlar
ve o başkaları kimdir hiç bilemezsin...

ey benim az gelişmişliğim
prematüre ahlakım
beslenme kablosuna bağlı vicdanım

ey benim az gelişmişliğim
vasıfsız süs eşyaları biriktirmekten
taşınabilen kimliğimiz
gayri mülksüz benliğim
nüfus cüzdanı sıkışmış
kaybolsa
kelle başı kadardır değerimiz

Ertelenmemiş bir çağın zihninde olmak isterdim.
Denenmemiş,
Yargılanmamış,
Tasarlanmamış,
Keşiflerle anlayacağımız
Bir çağda doğmak isterdim.

Her yaşıta çıraaktır yaşamda insan
öyle duydum,
ama herkesi
ustaymış gibi konuşur buldum.

ne kadarsam o kadar inanıyorum
tanrıya da
insana da
anlayabildiğim kadar düşünüyorum
gerisini umut ediyorum
yapabildiğim kadar biliyorum
gerisini size bırakıyorum

Öyle yorgunum ki
Aynı şeyleri duymaktan,
Aynı şeyleri söylemekten,
Aynı yüzle gezmekten,
Aynı kör noktalarda tedirgin beklemekten.

Öyle yorgunum ki
Kımıldamadan sadece beynimde koştuktan
Öyle yoruldum ki,
Kendimden kaçmaktan kendimi yakalamaktan,
Yakalayınca koyacak bir yer bulamayışından,
Kabuksuz ortalığa düşecek kadar umutsuzum.

bir aynanın parçalanışında gördüm
çok olmanın yüzünü
ve ne kadar küçüldüğünü.

yer açarım
bir söze
bir gülüşe
bir bakışa
ama
her biri başka bir odada
ne bir biri için
ne kendim için
dağıtmam
atmam
her biri
nerde
iyi olanı görüyorsa
açarım bir pencere
yüksekte değil yerde
gözün hizasında
karanlığa kalmadan
ışıkta
gözü acıtmadan
sözün tadını kaçırmadan
nerde kaldıysalar
oraya taşıyım kendimi

Seni sevene kadar bendesin
Bendeki kadar tam değilsin artık.
Tüm eksikliklerini tamamladım
Mükemmele yakın bir şeysin bende.
Davetsiz bir misafir değilsin
Ev sahibisin, tüm düşlerimin seninle ağırladığım
Seni sevene kadar bendesin.

Doğruyu arar dururuz.

Oysa doğurduklarımızın içinde yaşarız.

Enkaza çevirdiğimiz geçmişimizin tüm tanıklarını yok etmiştik,
artık istediğimizi söyleyebilirdik.

Sera insanıyız biz
Fırtınada dökülmedi yapraklarımız
Yenilenemedik
Güneşte kavrulmadık
Rengimize dönemedik
Tadı tuzu olmayan
İnsanlara döndük sonunda

Çingene pazarı gibi hayatımız
Her şeyden biraz toplamış
Ardıye odalarımız tıkış tıkış
Kafa karışıklığımız neyi kimle tamamlayacağımızdı

Her şeyin birazını taşımaktan yorulurken
Yaşayamayacaklarını atıyordu
Ve değiştiğini sanıyordu insan
Oysa ki sadece yorulmuştu

Biri bir mutluluğunu anlatsa
Yeniden inansak yaşama

Biri hiç yoktan gülümsese
Yeniden inansak insanlara

Biri paylaşırsa gözyaşı kurumadan acısını
Yeniden inansak dostluğa

Biri anlatsa içinden geldiği gibi kendini
Yeniden sevssek kendi hallerimizi

bir yer var
bir yerler var
anlatılan
var mıydı yoksa var edilecek yerler miydi
sormak aklımıza gelmedi

o yerler anlatılırken
o yerlerin varlığına inanan insanlar vardı
bulamadık o yerleri
belki de o yerler
o yerlere inanan insanlardı

o güzel şeylere inanan insanlar
o insan artık nerde

kalabalığa söylenecek tek gerçek yalandır
her birimiz bir kelime olsak mesela
kal, dur, git
ve bir araya getirsek
bir cümle bile etmez
ve ne kadar gerçek
kal
dur
git
çoğunluğa yapılacak tek şey
bir araya getirmemek...

zamandan daha az
zamandan daha eksiğiz

yeni bir şey yenilemez bizi
eskiyen yanlarımıza örtü çeker

zamandan daha hileli
zamandan daha aceleciyiz

elimizden kayanlar başkalarının hayatı
azalmayız
elimizde olanlar başkalarının hayatı
çoğalmayız

zamandan daha ağır
zamanda yüküz

kendi ağırlığımızın ölçüsünde kalır sadece zaman
ne ileri ne geri zamanın ölçüsü
nerde kaldıysan orda başlar

Olmuyor ne yapsak
İçimize dolan bu katran
Her şeyi kaplıyor
Öfkeyi içimizde patlatıyoruz
Dağıtıyor her yeri
Geride kalanı
Topladıkça daha da köreliyor ellerimiz
Dokunuşla parmak izleri siliniyor
Herhangi biri olmaktan uzak
Uzak bir yere düşüyor
Bir isim kalıyor
Kimlikte
Kağıt üzerinde

Bir isim kalıyor ağızlarda
Dönüp bakacağımız
İnsan kalıyor arkada
Kopuyor kendi yaşamından
Kuruyor her insan
Olmuyor ne yapsak

Çoğunluğa göre yargılarız birbirimizi,
haksızlığı sadece çoğunluğa dahil olmayan istisnalara yaparız.

Gülemedik gözlerimizle
Göremedik hiçbir nesnede kendimizi
Bilmeden güzelliği
Hiçlikte varlık sevdasına düşerken
Sevilmesini bilemedik
Hak etmedik hiçbir şeyi
Ne destanlardaki kötü kahramanlardan biriydik
Ne tüm insanları kurtaran
Biz hiçlikte dolaşırken
İsmimizi söylerken bile
Yabancılaşan, donuklaşan sesimize
Sahip çıkmadan
Küstük

Yabani otlar gibiyiz
Başkalarının hayatında.
Güçlünün elinde sökülüp atıyoruz,
Korkağın elinde ise büyüdükçe büyüyörüz.

Uydurduğumuz hayatın en dramatik ve en alaycı bölümündeyiz,
Her yeri görüyor, her şeyi yağmalıyoruz.
İçe dönük körlük, şikâyetlerimizi artırıyor,
Benciliğimizi besliyor,
Daha fazla mutluluğu hak ettiğimize inandırıyor,
Rahat yaşamayı başkalarının hayatından çalarken
Mutluluğu dilenmeye başlıyoruz.

Gösterişsiz kelimelerle anlatırız kendimizi
Yalnızlığımız, yalınlığımız, yavanlığımız
Kimsenin aklına gelmez bu sözlerde yaşadığımız.

Gösterişli kelimelerle saklanırsınız
Aklımızla büyülerken
Yürekerimizi onlardan uzak tutarız.

Gidenlerin yokluğunu geride kalanlara nasıl pay edeceğiz,
onlara haksızlık, bize boş umut değil mi?

Karanlıkta duruyoruz
Cılız bir ışık vuruyor gövdelerimize
Gölgeler ele vermesin diye
Kımıldamıyoruz bile
Bir ışık oyunu olmak istiyoruz
Binlerce yanılgı oluyoruz kendimize...

Hiç kimse tekil şahıs değil
Çoğul şahsın içinde kayıp şahıs

kimi sözcükleri ezdi kendiyle
kimi eğildi aldı temizledi koydu kendinden en yükseğe
kimi kıyamadı dokunmaya sakladı derinliklerine
kimi dilinin ucunda taşıdı değerini bulduğu yerde harcadı.

Her gelişi başka biriydi
Ya hepsiydi
Ya da hiçbiri
Umursamaz görüntüsü altında hangisi gizliydi
Bilinmezdi

Her gelişi başka bir kimlikti
Bütün rollerini sorguya çektiği belliydi
Kim onu ele veriyorsa
Ondan vazgeerdi
Başka başka gelişleri bu yüzdendi

Her gelişi başka bir yüzdü
Bazen herkesten birazdı
Bazen hiçten azdı
Bazen sadece belkiydi
Grnebildiği

Her gelişi bir bilinmezlikti
Bazen yakın
Bazen uzak bakışları
İnsana yakın yanları
Çok mu kırılmıştı
İnsana uzak olan yerlere mi taşınmıştı

Kendini çözebilmiş miydi
Anlayacağımız bir şey miydi
Bilinmezdi

Kökleri saksıda olanın korkusuydu susuz kalmak...

Serserinin korktuğu, hayat değildi
Korkacağı şey
Hayat diye verilmişti
Bu yüzden kabadayı gibi gezerdi
Kimsenin cesaret edemediğı
Çıkamaz sokağın efendisiydi
Yaşamı da ölümü kadar net değildi
Nerede olduğı fark etmezdi
Kaybedeceğı tek şey içinde tuttuğı nefesti
Ne yapsa değişmezdi
Günahını tanrıdan önce kullar sezerdi
Her yerde kötü kokan sözü
Onu ele verirdi
En fazla rahat ettiğı gün
Öldürüldüğü geceydi
Herkes rahat etti
En fazla da kendisi

Her sabah gibi
O gün de uyandı
Yatağı pencerenin arkasında
Gözüne çarptı kitapları
Hepsi beceriksiz yaşamını gizliyordu
Paragraf başlarında
Ve kendinden uzak tutuyordu suçlamalarını
İlk iş onları yakmaktı
Yakarken düşündü
Yatağını pencerenin karşısına koymalıydı

Kapalı perdelerin arkasından bakanlar
Hep hüznölendirir beni.
Gördüğünü beklemez,
Bildiğini umut etmez.

Kapalı perdelerin arkasından bakanlar,
Yaşanılanları bir bir sayarlar.
Kaldırımında gecenin adımlarını
Kimin hangi istekle yol aldığını,
Kaç kişinin yalnız yol alışını...

Boş evin perdeleri gibidirler,
Boş duvarlarını gizler.

kimi rüzgarı bekler
korkakça
kimi daldan kopmayı göze alır
sonbahara inat

Gündüzün boşluğuydu geceleri uzatan
“Gece uyuyamıyorum” dedi adam
Uykusuz dökülen bakışlarıyla ciddi bir sohbetin ortasında
Gülünmeyecek nedenlere gülüyordu.
Ciddiyetin altındaki sahtekârlığı seziyor,
Diğerleri birbirlerini inandırdığının rahatlığıyla
Adamı küçümsüyordu.
Oysa adam sadece uyuyamıyordu.

Kadın ağlıyordu:
“sen olmazsan yaşayamam” diyordu,
oysa adamın gözünde çoktan ölmüştü.

Kadın ağladıkça
öfkeleniyordu.
Kendinde yaşayan birini öldürmek
hiç kolay bir şey değildi,
“sen kimsin” dedi.
Adamın cevabı
çekip gitmekti.

ölüyorum dedi adam ölmekte olana
nedeni sormadı mahcup etmemek için hazırda cevap arayana
kurtulmak için soruyordu umutsuz kalana
bir tek onlar dinliyordu
daha fazlası için uğraşana

İnsanı sevmekten vazgeçemedi
üç kapı açtı kendine
evinin kapısı
yüreğinin kapısı
aklının kapısı
gelenlerin gürültüsünden
gidenlerin dağınıklığından
artık kurtulmuştu

kimi hangi uzaklıkta seveceğini
kimi hangi kapıda bekleyeceğini
anlamaktı artık hesabı

“Her şey olacağına varır” dedi
konuşmaya başladı,
her şey olacağına varmadı
adam olduğu yerden uzaklaştı.

Gözünü elini kalbini sözünü bir araya getirdi,
başka bir şeye dönüştü.
Kendi parçalarını toplayınca
pek beğenilmedi.
“Her şey olacağına varır” dedi,
yoluna devam etti.

konuşacak bir şey bulamayınca
aıtı resim albümünü
ailesi,
birkaç arkadaş görüntüsü,
beş yaşında yaşlı bir sürü adamın yüzü,
bir sürü onur yığınları.

anlatırken her birini
kelimeleri duygudan yoksundu
başkasını anlatır gibi önemsiz biri gibi
anladım ki o resimler ona ait değildi.

Sığınakların yağmalanınca,
İncinmemek için
Bir çocuğun duyarlılığıyla bakacaksın.
Yeni kelimelerle,
İnce bir işleyişle
Konuşacaksın kendinle...

Gökyüzünü seyrederken
Uyuyakalan
Hayalci
Ne kuşların
Ne de gökyüzünün renginden
Artık habersizdi
Mavi kendinden
Kanatları artık ayaklarıydı

Gökyüzünü seyrederken uyuyakalan
Hayalci
Uyandığında
Gökyüzü çoktan
Karanlıkta kalmıştı

kendi duvarlarında pencere açmış biri
ışığı kendinden
her kelimesi hala yolcu
bin hayat çıkabilecek kadar yüklü
filtrelenmiş
arınmış
ayıklamış içindeki taşları

temiz hava doldururken
geleceğe
başka bir melodi
başka renklere dönüşürdük O'nda

Adam oturmuş
Süzüyor her şeyi,
Gözünün ucundaki aklıyla
Keyifli bir dudak bükümü yüzünde.
Ona bakanlar tedirgin,
Gerçekte ne anlıyor bizi izlerken
Değiştirdiler hemen sözlerini,
Ne var ne yok
Saçtılar adamın önüne
Tüm bildiklerini.
Oysa adamın aklında kendisi
Bilge görüntüsü konuşuyordu:
“İyi görünüyorum bu şekilde”.

I

Kitap kurdu
Hayatı yaşamadan öğrendi
Yanlış gösterdi
En güçlü yanının kırılğan olduğunu
Hiç öğrenemedi

Ne kadar umursamaz
Gölmeyi sevmez
Kitap ağzı konuşmalarla
Kimse anlamaz
Karşılığını bulmaz
Cevabını alamaz
Kimse kendisine soru sormaz

Gazete okur
Haberleri kaçırmaz
Her şeyi bilir
Kendi hayatından uzak
Başkasının aklıyla
Kendi zavallılığını gizler

Sen nedin
Kimse sormaz
Kimsenin vakti olmaz
Yaşamını bırakıp
Kimse vakit harcamaz
Böylesi zaten kendisinden habersiz olamaz

II

Her sözün ustasıdır
Bir yaşam anlatılsa
Bir söz bulamaz
Küçümser gibi görünür

Yaşam yok
Yaşam ihtimalleri çok
Dağıtır
Bunları anlatır

Dokunmaz insanlara
Kulaklardadır işi
Dokunamaz zaten
Sizin kadar hayatta yakın değil ki

Sözden ibaret olanın
Sözü kendine ait olmayanın
Yaşamda yeri olmaz
Bunu anlayacaksınız
Kendisi bunu anlatamayacak
Yine söz aramaya çıkacak

insana güvenme diyene güvenilir mi
değer vermek değer verenin yokluğudur diyene değer verilir mi
hep böyle geldi hep böyle gider diyenlerle yol gidilir mi

anı biriktirmeyi bırakmıştı
şimdi gözden geçirme zamanıydı
buna vakti kalmadı

bir yıl idare ederdi
bir anıyla
israfı sevmezdi
kendini ziyan etti

anısı anlıktı
her anı dolduramadı
her yere savruldu
boş yaşadı

rastgele anı toplardı
her biri diğerinin tadını kaçırdı
en iyisi kendini unutmaktı

Pencereye takıldı bir adam
Biri varmış gibi yanında
Sallıyor ellerini
Âşık olamaz
Yaşı dayanmış atmışa
Pişmanlık sarar bu yaştan sonra
Gözleri yerde, aklı kendini aşmış
Almış gençlik yüzünü
Konuşuyor öylesine

Hep yalnız öleceğinden korkardı
Bu yüzden yaşarken hep kalabalıkta gezerdi.
Yine de yalnız öldü
Çoğu duymadı ölümünü
Duyanlar da pay etti kendi aralarında yokluğunu
Fazla bir yük düşmedi hiçbirine.

Yaşayanın gözünden çalmıyordu,
Ekliyordu,
Tamamlıyordu.
Hep yeni biriydi,
Gördüğünü eskitmezdi.
İnsanı yenilerdi,
Yeniden kendini keşfe çıkartan biriydi.
“Ne düzenli cümlelerde,
Ne düzenli evlerde,
Ne de düzenli bir hayatta
Yaşam olur .” derdi.

Yaşamın serinliğinde feragat edip uyandı,
Zamanın sıcaklığında yürümeye devam etti.
Yorulduğunda, “zamana uzanıp
Buradaki gölgeliği seviyorum” dedi.

hadi oradan
düşüncede açarsın yaraları
acısını yaşıyandan çıkarırsın

hadi oradan
hancılarla gülüp eğlenirken
yolcuların yoluyla dalga geçersin

hadi oradan
ilk duydukların
ilk gördüklerinle
kaldın
özlemleri küçümsersin
bilmediklerini özleyemezsin

hadi oradan
oda sıcaklığında
gerçeğin bozulmasın diye
her şeyi bozarsın

hadi oradan
boş hayatını
zımparalayıp
bir de düzenle cila çekersin
eskitmenin çok yaşanmışlık kılığında
kendin gibilerin
boşluğunda gezersin

hadi oradan
kiralık bir fikrin
kiracısısın
ev sahibi atana kadar
bu hükmedişin...

Yaşamı yaşayanlardan öğren
Denizi seyrederken büyülenen adamdan
yaşadıklarını, gülümseyerek anlatandan
özgürlüğü, uçurtmanın ucundaki çocuktan
sevgiyi, iki bakışın değdiği yerden
yaşlıların kahvesinden öğren
pişmanlıklarının ne olacağını.

Kiminin yoluna, kiminin kalbine, kiminin aklına yakınsındır.
Yoluna yakın olanı kalbinde,
Kalbine yakın olanı aklında ararsan
Onlara haksızlık etmiş olursun.

ve suskunluğunu bozdu.
sadece kendi sessizliğinde mırıldandı
“kendimi reddediyorum” dedi
ve her şeyi anlatmaktan kurtuldu.
...

Belki beklemeye değer
Belki değmez ,
Belki beklerim,
Belki gelir...

Belki gelmez,
Belki başka bir şey hatırlamıştır
Benden önce unuttuğu.
Belki o da bekleyen olmuştur
Oradan ayrılamıyordur.
Belki eskileri gözünün önünden kaldırıncı
İlk haline geri dönmüştür.
Belki aradığını aramadığı yerde bulmuştur.
Belki o da beklemiyordur
Bekletmiyordur.

çocuğun yüzünde yoksulluğun rengi
deli bir düzenin ortasında
eline batan dikenlerdi oyunu
haylaz bir tedirginlikle
anladı kurtaramayacaktı çocukluğunu

en çirkin bakışlara asıldı yüzü
ağlayışı haddini bilmemesindenmiş
öyle duydu ve sustu

Öylece durdu
Öylece durdu
Ne gidiyordu
Ne kalıyordu
Öylece

Öylece durdu
Ne duvara
Ne kapıya
Ne kendine
Ne başkasına bakıyordu

Öylece durdu
Ölü müydü
Nefesini mi tutuyordu
Canlı mıydı
Cansız olmaya mı alışmıştı

Öylece durdu
Kendine asılmış
Kendine bağlanmış
Kendinde kalmış
Öylece durdu

Kaybederken zarların hileli olduğunu söyleyen adam,
kazanırken aynı zarla oynuyordu.

Her şeyi anlayana acımak lazım
Çünkü anlamayanın yükü de onda

SELİM ABİ

Ben on beş yaşında
Komşu kızı gibi
Güzel giyinmeyi düşlerken
Bir ad dolaşırdı
Hiç görmediğim
Hiç dinlemediğim
Ama hiç unutmadığım
Selim Abi,
Ondan büyükleri bile
Abi derdi
Bilinirdi
Zengin bir ailenin oğluydu
Altıncısıydı,
En küçüğü
Ama en büyüğüdü
Ankara'ya gitmiş
Okumuş
Kimine göre
Kendini bulmuş
Kimine göre
Kendini yitirmiş
En kötüsü de
Ailesi tarafından reddedilmiş

Payını almış
Paylaşmış
Beş parasız kalmış
Herkes kendi hayatını
Onunla karşılaştırıp
Ölçü sayarmış

On beş yaşında dinlediğimde
Anlatılan Selim Abi
Öykü gibi gelirdi
Heybetli derlerdi
Onu görenler

Bir gün
Kırk yaşına dayandığında
Bir otel ki
En ucuz, en pis
Ve en soğuk yerinde
Ölü bulmuşlar
Ona benzemeye çalışanlar
Ölüm şeklini hiç beğenmemişler
Kendilerine dönmüşler
Yirmisinde dinlediğimde
Onu anlatanlar
Yaşamını
Hiç öyle görkemli anlatmadılar
“Zavallı adam
Merhamet doluydu”

Onu anlatan sözler
Oysa zorunluydu
Tercih ettiği hayatın
Sonu böyle bir ölümdü

Eşitlik, adalet
...(neyse burayı geç)
Onu dinlerken başka seslerde
Ondan kalan bu ise
Neler bilirdi belki de
Selim Abi

Hiç görmediğim
Kendi sesinden dinleyemediğim
Ve hiçbir yaşta unutamadığım
Ah Selim Abi
Ne vardı böyle yaşayacak
Bir bildiğin vardı elbet

bir yaşam ne kadar tutarlı aktarılıyorsa
o kadar mutsuzdur anlatıcısı...

Yaşanılanların ucuzluğunda hangi söz kendi değerini bulabilir.

Garip sesler çıkıyor hayattan
Kimi benciliğini süslüyor
Kimi yaralarını gizliyor
Kimi gülerken umursamaz
Kimi ağlarken vurdumduymaz
Kimi bildiklerini gizliyor
Kimi bilmediklerini sergiliyor
Acı, keskin bir o kadar
Yalın sözlerde söyleniliyor

Kimi sevdasının hegemonyasında
Kimi nefretini kemiriyor
Kurtulmak isteyen yok
Kendi ipini çekerken
Başkalarını suçluyor

Kimi uyumlu
Başkalarında köleyken
Kimi karşı
İlk başta kendi oluşuna
Kimi kalabalık
Kendini seçemiyor
Kimi yalnız
Kendiyle boğuşuyor
Kimi haklı
Sadece kendi biliyor
Kimi haksız
Herkes görüyor

Dünyanın seslerini yığıyorum kulaklarıma
Garip sesler çıkıyor kimi insanlardan

Yaşamak,
Sarhoş kafayla adam etmektir hayatı.
Anlamak,
Sendeleyen hayatta sendeleyerek hava atmaktır.
Mutluluk,
Yaşamla kafayı bulmaktır.

bazı şeyleri bilmemek hayat kurtarır
mesela bazı insanları tanımamak
bazı sesleri duymamak
bazı şeyleri görmemek
kendini fazla tanımamak

Hayatı keşfedenler hep kötülendi
Oraya yerleşenler de pek rahat etti.

İnsanı ayakta tutan şey
Bazen iyi, bazen kötü
Bazen açıklayamadığın
Sevgi gibi, inanç gibi
Onsuz olamayacağının bir sürü değişen yüzleri gibi,
Seni ayakta tutanın artık ayağını yorması gibi,
Ondan kurtulman gibi...
Birinin seni anlamasını istemen gibi.
Farklı bilinmek, görmek gibi,
Açıklayamayacağın nedenler gibi,
Kendin gibi
Hayatta kalmak.

Ayakta kalma çabası
Bir sarhoşta
Ne kadar benziyor,
Ayıkken hayatta kalmaya.

Hayat bir oda
Odanın içinde bir sürü çekmece
Birbirine karışmış anahtar
Bütün hikâyelerin eksikliği
Hangi anahtar, hangi çekmece
Her bir hikâyenin sonu
Bir çekmece, bir anahtar.

İki tür beklenti vardır hayatta:
Herkesin herkese verebileceğiyle yetinenler
Sadece kendisi için verilenle yetinenler

İki tür paylaşım vardır:
Aldıklarını verdikleriyle aynı tutanlar,
Verdiklerinden farklı şeyler bekleyerek mutsuz olanlar

İki tür değer vardır:
Mutlu edenle kendisini bir tutanlar,
Mutlu edenin süresini kendisinden kısa tutanlar

İki türlü insana ihtiyaç vardır:
Kendiliğinden değerli olanlar,
Değer verdiğin için değer kazananlar

İki tür görmek vardır:
Gözleriyle gördüklerini bozanlar,
Gördüklerini görünmez kılanlar

Gündüz göremediklerini,
Karanlığa düştüğünde ayağına takılanlar.

Tanıdık bir sevince
Tanıdık bir acıya
Rastlayamıyorsan
O yerin yabancısısın sen
Tanısan da her sokak başını
Gülüversen de her gördüğün insana
Hiç susmadan konuşabilsen de
Anlatamıyorsan kendini
O insanların yabancısısın sen
Görünsen de
Sevildiğini bilsen de
Ağlamayı unutmuş olsan da bu yerde
Gülemiyorsan hatırladığın bir şeye
O günün yabancısısın sen
Bu şehri
Bu şehirdeki kendini
Sevemiyorsan
O yerin yabancısısın sen

Düş, kusurlarımızı gizlerdi bizden
Gerçeği suçlayarak.
Düş, inandırırđı her şeye
Gerçek, bağırırđı kurduğu tuzak diye.

Hayal kırıklıklarında düş
Mağduru oynardı,
Gerçek ise yeniden asılırdı
Bir düşün ipine.

Hala hayatta mı bilmiyorum;
en son şairin dilinde can çekiyordu aşk...

Tüm beklentilerini tek bir insanda gidermek benciliktir...

Mutlu ve mutsuzluk:
Bir ipteki iki cambaz,
İkisi de bencil
Birbirini iteliyor
Düşürmek için.

Nefret ve sevgi:
Aynı kişinin usta oyunları,
Kendisi bile bilmez
Hangisi olduğunu.

Savaş ve barış:
İkisi de aynı şeye hizmet eden
Sahip olmanın iki kölesi
İki yok edicisi.
Onların kazandıklarıyla
Silip süpürdük kendimizi.

Utanç; daha mutlu bir şey gördüğünde görünmekten vazgeçer.

korkunun gözleri kör
kulakları sağırdı
ve elleri
kimse henüz görmedi
yine de yokluğundan çok
varlığına inanılırdı

son yaprak da düşünce dalından
ağaç hazırdır artık kışa...

Budanıyor güçlü olan
Kurumamak için doğru yerden

parça değil
kopan yer acırdı
ama hep parçanın
feryadıyla uyanırdık...

Ses tufanı

Kelepir övgüler

İthalatı bekleyen alıntılar

Ölümlülerden kalan sonsuz vaatler

Ve

Mirasyedi fikirler

Kolay değil taşa dönüşmek
Kendini putlaştırmak
D k lenlerden yarı tanrılar icat etmek
Birbirlerini kurban ederken ihanetlerini beklemek
Kutsanmak
Kolay değil

Yanılmak bir bakıma iyidir.
İnsana duyduğun umudu yitirmediğini gösterir.

Yüreğiyle yaşayan birkaç insan
Olmasaydı hayatımızda
Cehenneme çevirirdik her şeyi

Çok yanılalım,
Yanılma telaşından kurtulalım
Başka türlü nasıl ayırt edeceğiz
Umutsuzluğun içindeki umudu.

Rüzgarın kayaya çarpması tutunmak içindir
İncitmek için değildir belki de

Çocukken
Bahçeli bir ev,
Bahçe dediysem
Bir çam ağacı,
Bir de akasya.
Ne zaman bahar gelse
Kurumuş rolünden çıkan akasya yeniden açardı.
Herkes hayranlıkla bakardı,
Oysa çam ağacı hep yeşildi,
Hiç rol yapmazdı.
Hiçbir mevsimde
Kimsenin umurunda olmazdı.
Dönüp kimse bakmazdı
Herkesin hayranlığında akasya ağacıydı
Çam ağacı gözlerin hayranlığından uzaktı.

Güzel kelimeler, günahı ne kadar masumlaştırırđı.
Kötü dilde masumiyet, ne kadar da günahkâr gezerdi.

Akıl izini sürmeyi bırakmış
Bitirmiş işini
Dağınık değil
Her şey olduğu yerde
Bu kadar düzenin içinde
Bir aldatmacada
Yaşam belirtisinden yoksun
Bir şey bozulsa
Anlayacak aslında
Solunum cihazında olduğunu
Her şey yerli yerinde
Her şey yoğun bakımda

Acı herkese aynı şekilde işlemliyor,
Ya kalbini yumuşatıyor ya da bıçağını keskinleştiriyor.

önce bir duygu yaratırsın
kendini sızdıran boşluğunda,
sonra yüz,
sonra bakış,
sonra kelimeler
sonra sonra...
duygu tanımını bulmuştur.
tanımın yarattığı boşlukta
sonra...
sızmaya başlamıştır,
önce kelimeler,
sonra bakış,
sonra yüz
azalır azalır...
sonra
önce bir duygu yaratırsın
her şeyi sızdıran boşluğunda

İnsanın insanda kesinliğı yoktur
sadece umut edersin...

Hep aynı yoldan evine gitmeyi bırakmalı
Korkmadan,
Kaybolacağını dert etmeden,
Kendine gidecek bütün yolları öğrenmeli insan.
Evinin duvarlarını yıkmalı,
Her yerde her şeyi görebilmeli insan.

eğer içinde insan yoksa
işte o zaman
seyreltmeden içersin yalnızlığını
kendini kusarak her defasında
yaşamında acı bir tatla
başlarsın yeniden insan aramaya

Bir insan nasıl anlatılır
Sende bıraktıklarıyla
Fazlalığı mı
Eksikliği mi
Nasıl ölçülür sende

Ne kadarı sende olan
Ne kadarı onda kalan
Ayır etmeden kendini ondan
Senden çıkarılınca
Geride kalan nasıl anlatılır

Her insanın ülkesi ölüydü
Kendi kaçak yüzünde gizlediği
Birkaç sahte çiçekle donattığı
Baş edemediği başka bir ölüde gizliydi sınırları

Her insanın ülkesi ölüydü
Bin ölçekli bir haritada tümünü görebildiğimiz
Parçalarında bin ölü gizlediği

Her bir insan bir ülkeydi
Ya susarak acıyı kabulleniyordu
Ya konuşarak ölüleri gizliyordu
Ya da bağırarak ölülerine tükürüyordu
Her insan terk edilmiş bir ülkeydi

Kaybolurken kendinde
Nasıl anlam aranır

Her şey olması gerektiği gibiyken
Düşmez mi anlamsızlık insanın diline
Erkenden yola çıkıp
Ömrü uzun olanın
Acemiliği o kadar
Her şeyi yaşamak adına
Her şeyi yaşayamayacak kadar güçsüz olanın
Düştüğü duraklama

İnsan olmak ne ki
Tarifi bile yanlış yapılan
Akıyla her şeyi kontrol eden
Zavallım...
Aklını kontrol etmesi gereken
Ne kadar da abartıyor kendini insan
Var olmak savaşıyla

İnsanları anlamaya çalışırken tanımayı,
Tanımaya çalışırken anlamayı unutuyoruz.
Bu yüzden her insanı eksik taşıyoruz.

İnsanları sevdiğimiz kadar özgür bırakır,
beklentilerimiz kadar özgürlüğünü alırız.

“hakkın olanı vermiyorum
hakkın olmayanı vaat ediyorum”
diye fısıldadı şeytan insanın bilincine.

duydu mu duymazlıktan mı geldi
zaten bildiği bir şey miydi,
kimse bu sırrı birbirine vermedi.

kaç kişilik yerin var
ve ne kadar yetebiliyorsun onlara
hangi insana hangi yaşamda ihtiyacın var
kaç insan gerek düşerken kalkmana
ve ne kadar sahip çıkabilirsin onlara
ve ne kadar katlanabiliyorsun kendine
ve ne kadarını bekliyorsun
bunu hesapla!

Güçlü, değıştirirdi sürekli acılarını
Birçok sonu vardı,
Ve olacaktı da
Korkak, aynı acıya alıştıırdı insanı
Tek bir sondu
Bulacağı

İnsanın sığınağıydı
Kimi için tanrı
Kimi için tek bir insan.
Tutkuydu içindekini keşfeden,
Keşfettiklerini değiştirmeyen
Kimine göre kendiydi, çıplaktı
Bin katlı giysinin altında utanmazdı
Günahtı, içimizdekini gören,
Sır vermeyen,
İnkâr etmeyen,
Ne olduğunun utancını
Kendinde gösteren.
Tekti bilinen,
Tanrıydı ya da tek bir insan.

Tanrı bazılarını glmemiz için yarattı,
bazılarını sebepsiz,
oğunu da bazıları için yarattı.

Herkes masumiyet arıyor, bir gözü yargıç, bir gözü cellat
Herkes hüküm giyiyor
Merhamet yine kendilerine kalıyor

Konusu kendisi olmayan herkes hikâye anlatıyordu:
Birinci hikâye, dinleyicisi önemsizdi,
Tüm çabası kendi sesini geçebilmek.
İkinci hikâye, suskundu,
Kendi hikâyesinde kaybolmuştu.
Üçüncü hikâye, kendisi şahsen bulunmuyordu.
Bulduklarını da umursamıyordu.
Dördüncü hikâye, satabildikleri her şeydi.
Beşinci hikâye, her sözde kaçaktı sesi,
Hikâyesini anlatamazdı.
Ama...
Belki...
Buralara yerleşmişti.
Altıncı hikâye, herkesi tanıyordu,
Kendinden nefret ediyordu.
Yedinci hikâye, orada değildi,
Kendi hikâyesinin peşindeydi

Herkesin bir cümlesi vardır
Sona sakladığı
Ben ya da sen diye başlayan
Çözülen
Çözen

Güzel yaşamıyorlardı,
Güzel çizdikleri bir resmin içinde acı çekiyorlardı.

“Ey tanrım
şeytanın karşısında bile beni adil kıl”.
dedi köyün delisi,
herkes güldü şeytanlarıyla birlikte.

Tanrı son sözünü söyledi:

“Yaşamak senin, yaratmak benim işim.

Yaşa ki görsünler hangi tanrının gücü,

Yüceliğimi yaşarken cesaretinde görsünler

Sen buldukça kendini,

İsraf etmeyeceksin bende olan seni.

Seni mutlu etmek için her şekle girerim

Mutlu ol ki yaratıklarımınla övüneyim.

Sarrafım,

Yaşamına değer biçen,

Sen yaşadıkça ben yaratabilirim.

Hazine sandığının hafızandaki her şeyin”

Tanrı dedi:

“Nasıl küçültürsün kendini

Yaşadıklarının toplamı benim

Sen büyüksün artık anla

Şanıma göre yaşa.”

I

Aynı şeyi yaşamaktan bıkan insan
Aynı yüzü görmek için neden koşar aynaya
Kulağımızın, gözümüzün yeri mi değişir her sabah
Aynayı bile yanıltır
Kulağın gözün taşır başka bir ruha
Her baktığımızda başka biri gibi görünürüz bu yüzden aynada
Güzel, çirkin, kötü ya da iyi
Ne yaşarsan yaşa
Akıl göstermiştir aynada
Hangi oyuna çevirecek
Hangisiyle aldatacak seni
Bunun merakıdır
Sizi aynaya koşturan
Biz de meraklıyız aldanmaya
Aynı akılla yapılabilecek aynı akılla şaşırmaya
Aklın oyunları insan olduğumuzu unutmaya
Bir av köpeği gibidir akıl
Kendini vurdukça koşup getirir sahibisin gibi
Kendi parçanı vurduğunu unutarak
Sadıktır artık
Ölen her parçana
Güçsüzlüğünü gizler büyük gösteren ayna ile
Bir baksan onun dışındaki kendine
Sen değilsin der
Aynanın boyutudur seni küçük gösteren
Çıplak bakabilir mi insan
Giydirirken aynayı kendine
Çıplakken düşünebilir mi insan
Giydirmekle ustalaşan
Akıl sökebilir mi kendi dikişlerini

II

Uсталığı oyundadır
Seni benzetir istediğine
Akıl çalardı gerçekte bu yüzü sahibinden
İçten dikerdi, kimse fark etmezdi
Sonradan eklemeleri
Ayrımlar yarattırdı kendi içimizde
Aynanın boyutunu değiştirerek
Anlaşılmak değildi cesareti
Anlaşılamamaktı gerçeği
Rollerimiz bu yüzden.
Senden uzaklaştıkça akıl
Ustaca oynar sonradan eklemeleri
Kötü oyuncular
Akıldan uzaklaşanlar
Akılda her şey dünden kalma
Bayatlamıştır her yaşanacak olan
Hayal kırıklığıdır bu yüzden yaşanan
Bulantılardır yaşanandan geri kalan
Akıl bu yüzden hep haklı çıkan
Geç kalmışlığını yaşamda bulan
Akıl gizler beni
Yalnızken ne olduğunu unutma der
Hevesler senin ayıplarındır
Benimle gizlediğini unut
Akıl yaratır bunu
Karışsa en saf olana bile
Zehirler bin bir olasılıkla
Her mutluluk hasta kılığında akılda

III

Nasıl anladım bir bilseniz
İşlenmemiş olan gerçeği
Delilik çıkarttı derinliklerdeki cevheri
Ne var ne yok cömertçe.
Oysa akıl derinliklerden çıkmış gibi
Döktürmüş meğer sahte incilerini
Yine de anlamıyorsunuz değil mi?
Anlaşılmasın diye akıl, işler zaten gerçeği

.....

Kaç kişi baktı bu pencereden
Kimi belli birini
Kimi kimlerin geçeceğini
Kimi baktıkça gördü kendini
Kimileri hiç göremedi pencereyi

Kaç kişi geçti
Çoğu göremedi penceredekini

Yağmur çiseliyordu.

Karanlık bir bulut sinsice şehrin üzerinden geçiyor, yağmurdan dolayı kimse görmüyordu.

Politik bir düzmece gibi genç iki kızın düşlerine ağır ağır çamurunu bırakıyordu.

Hikâye burada başlıyor burada bitiyordu.

...

Sevgili okuyucularım;

Sakın uyuklamayın,

En uyanık halimle yazıyor,

Kelimeleri uyuşturuyor,

Mutluluk zehrini sol taraftan vuruyorum.

...

Sanmayın ki iş yapmamak için bu düzmeceleri yazıyorum.

Hayır, kir benim ilham kaynağım, size temiz bir evin hayalini tasarlıyorum.

...

Kara bulut seyrini tamamlıyor, zaten var olan ışığı kendi vaadi gibi sunuyordu.

...

Mutluluk alaycı yüzüyle eski acıları küçümsüyor,

Yeni acılara umut ışığı oluyordu

....

Yerli yersiz ağlamalar susuyor, yerine kendini hipnoz eden bakışlara bırakıyor.

Camların kaba kirleri gidiyor, yerine ince zarif su damlalarının izi kalıyordu.

...

Gözlerdeki yaşların da amacı buydu,

Tortulaşmış acıları söküp atıyor, yerine cılız olan bizi bırakıyordu.

...

Sevgili okuyucularım; sanmayın ki yağmurla gözyaşını karşılaştırıyorum.

Sadece camları silmemek için kurgusal bir yorgunluk arıyorum.

...

Camlarım zarif su damlarıyla doluyken silemem,

Ağlayan birini susturamadığım gibi...

...

Yani diyeceğim o ki yanında ağlayanlar hep olacak,
Kirli camlarınızı merhametli yağmur damlarıyla kutsanacağı bir gün de gelecek.